

i § 7 skal udgaae, og som Følge deraf ogsaa, at de første Ord i det derpaa følgende Punktum faaer den fornødne Retteffe. — Naar der i § 7, andet Punktum om den Tværgade, som skal forbinde Hovedbadgangen til Byen, staaer, at den vil komme til at gaae deels over Statens deels over private Grunde, da er det en Sætning, som enten er ganske overflødig eller ogsaa urigtig; den forekommer mig i alt Fald at være unøiagtig. I en Lov kan man ikke fremsætte en historisk Fortælling om, hvad der vil skee eller ikke skee, og naar der i en Lov fremsættes Noget som nutidigt, er det en Befaling; og naar der altsaa her staaer, at denne Tværgade vil komme til at gaae deels over Statens deels over private Grunde, er dette, nøiagtigt opfattet, en Befaling til, at den skal gaae deels over Statens, deels over private Grunde, eller rettere sagt, det er allerede nu at binde den Tværgade, som skal anlægges, og hvorover der endnu ikke er gjort nogen Plan, til absolut at skulle skære baade Statens og private Grunde, og dette forekommer der mig ikke at være tilstrækkelig Anledning til. — Forslaget under Nr. 9 er en naturlig Følge af Forslagene under Nr. 6 og 8. — Under Nr. 10 har jeg tilladt mig at foreslaae, at det sidste Stykke af § 7 skulde udgaae. Det vil erindres, at Regjeringen havde foreslaaet, at et Areal af de Staten tilhørende Grunde skulde uden Godtgjørelse kunne overlades Communen til Torve, offentlige Have anlæg og detslige. Denne Bestemmelse har Udvalget ikke bibeholdt, men istedet derfor indsat en anden om, at der skulde kunne overlades Communen uden Bederlag Grunde til Veie og Gade anlæg. Men Overladelser til Communen af saadanne Grunde forekommer mig at falde ganske naturligt ind under den store Overeenskomst, som Udvalget har foreslaaet i sin nye § 8, og det er derfor unaturligt, allerede inden Overeenskomsten med Communen er truffen, at overdrage denne endeel af Grundene uden Bederlag. Dermed vil jeg ikke have sagt Noget om, hvorvidt der ved den endelige Overeenskomst med Communen skal overdrages Communen Grunde til Gader og Veianlæg uden Bederlag, men jeg vil blot her have ubeladt den Bestemmelse, hvorved en Deel af den endelige

Overeenskomst her anteciperes. — Naar jeg under Nr. 11 har foreslaaet den ubethdelige Forandring, at „tør“ skal forandres til „maa“, er Grunden kun den, at jeg, da jeg havde endeel andre Endringsforslag, ogsaa vilde medtage dette for at udtage en Smagløshed eller en Sprogcorrecthed. „Tør“ er jo en Tydflighed, det er det tydske „darf“, det danske „tør“ gaaer paa Begrebet om Mod, medens det danske „maa“ gaaer paa Begrebet om Tilladelse. Dette Forslag under Nr. 11 gaaer saaledes ganske vist kun ud paa en reen Redactionsændring, men da jeg stillede andre Endringsforslag, syntes det mig, at jeg vel kunde medtage dette. — Hermed skal jeg foreløbig anbefale disse Forslag.

Alberti. Saaledes som Forslaget ligger for fra Udvalgets Side, er Hovedspørgsmaalet her jo det samme som det, der var Hovedemnet ved første Behandling, nemlig om den bestaaende Lovgivning berettiger Regjeringen og Rigsdagen til at fremtvinge en Bygningsfrihed for Grundene udenfor Portene ved en Afsløining. Udvalgets Betænkning forekommer mig at indeholde meget bethdelige Støttepunkter for, at Thinget ikke kan vedtage enten Regjeringens Forslag eller Fleertallets Forslag uden at forgrube sig paa Eiendomsretten. Jeg troer, at det erede Mindretal i Udvalget, som er gaaet ind paa at behandle Lovgivningens Bestemmelser om Demoleringsvæsenet, har med uigjendrivelig Klarhed vist, at, naar Fæstningen ophører at virke som saadan, bortfalder dermed Demoleringsservituten. Den Beviisførelse, man kan uddrage deraf, og hvad der ellers ligger for om dette Spørgsmaal, er kloogeligen forbigaaet af Fleertallet, og det har vistnok kun gjort dette, fordi det har Mangel paa gode Grunde derimod. Under Sagens første Behandling mærkede man allerede, at det stortede paa Beviismidler for, at man kunde sælge Servitutretten, men saa paaberaabte Lovforslagets Forsvarere sig, at Regjeringen i sin Tid havde betalt de daværende Grundeiere for at faae Servituten, og at Regjeringen altsaa nu ikke gjorde Andet, end at den søgte at faae en Tilbagebetaling; navnlig var det herpaa, at f. Ex. det erede Medlem for Odense Amts 1ste Valgfreds